ESPECIAL
SEMANA DEL PSUC
A BARCELONA

en castellano

treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Organ central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Enero 1977

Precio 10 pesetas

LA SEMANA DEL PSUC EN BARCELONA

Durante esta larga semana los comunistas de Barcelona, de todas las secciones territoriales saldremos a la calle, organizaremos mitines y conferencias, repartiremos nuestra propaganda, visitaremos las casas y realizaremos todo tipo de actos que nos permitan ampliar y profundizar nuestras relaciones con el pueblo de Barcelona.

A lo largo de estos días nos hemos propuesto:

- Popularizar nuestro programa político así como las propuestas concretas del PSUC en el terreno sindical, municipal, de la enseñanza, sanidad, etc.
- Presentar públicamente a nuestros dirigentes y militantes en las empresas y en los barrios.
- Invitar a trabajadores y vecinos a visitar nuestros locales y a discutir con nosotros los problemas que nos afectan.
- Dar a conocer y difundir la prensa del partido.
- Recabar ayuda económica para el fortalecimiento del PSUC.
- Invitar a ingresar en nuestras filas a todos cuantos sienten la necesidad de luchar por la democracia y el socialismo.

Esta «SEMANA DEL PARTIDO» es un paso más en nuestra política de actuar resueltamente a la luz pública aún antes de haber sido legalizados y se sitúa en la perspectiva de la campaña electoral a la que el PSUC —en su reciente reunión del Comité Central— ha decidido lanzarse abiertamente como medio idóneo para reafiarmar su presencia y conquistar plenamente la democracia.

La «SEMANA DEL PARTIDO» debe inscribirse en la intensa lucha política del momento cuyo objetivo fundamental es la consecución de las siete condiciones fijadas por la oposición y que en Catalunya se concreta en la triple exigencia de «LLIBERTAT, AMNISTIA I ESTATUT D'AUTONOMIA».

Por otra parte esta «SEMANA DEL PSUC EN BARCELONA» deberá convertirse en un eficaz instrumento de movilización del partido cara a la celebración de la Conferencia del PSUC de Barcelona prevista para el próximo mes de febrero así como para la iniciación de un amplio debate público de nuestro Proyecto de Programa y de los trabajos preparatorios de nuestro IV CONGRESO.

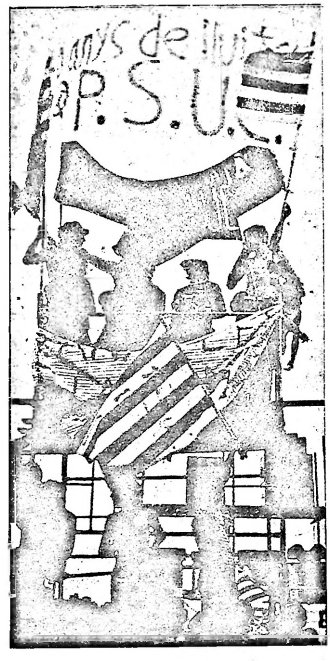

¿Quiénes somos?

¿Qué queremos?

¿Quién nos paga?

¿Dónde estamos?

Quiénes somos

Somos comunistas, catalanes, trabajadores o profesionales de la cultura, de carne y hueso. El franquismo quiso retratarnos como si fuéramos agentes de Moscú, lanzados en paracaídas cada noche sobre la plaza Catalunya. Quiso que los demás ciudadanos nos temieran como un poder oculto y extraño. Su fracaso en este empeño es evidente. Treinta y seite años de represión no ha podido evitar que los comunistas catalanes contormaran un partido de masas, capaz de incidir en todos los niveles e instancias de la vida comunitaria.

Partido de gobierno durante la guerra, de resistencia armada, de combate político. el PSUC desarrolló una fanosa política de unidad democrática de cara a aislar al franquismo.

Los resultados en Catalunya son evidentes. Las fuerzas franquistas se cambian de camisa sin pudor y sólo las democráticas ofrecen al pueblo una alternativa progresiva. No ha sido este logro una tarea exclusiva del PSUC. Reconocemos el esfuerzo de otras fuerzas socialistas, sindicalistas, liberales, nacionalistas.

Tampoco ha sido el logro de un puñado de *revolucionarios profesionales* aislados del contexto de la población: el PSUC está hoy en laf ábricas, en el campo, en las comarcas, en el movimiento popular, entre los profesionales y técnicos, entre los enseñantes, y el estudiantado, vigorizado por el potente movimiento juvenil, asimilado por y asimilando la irreversible relvindicación de las mujeres.

(continúa en pág. tercera)

Qué queremos

Como partido comunista, el PSUC aspira a la transformación revolucionaria de la sociedad, a la liquidación del sistema capitalista y a la implantación del socialismo.

Socialismo cuyo máximo desarrollo conducirá a un sistema social —al que llamamos comunismo— donde el hombre, libre de toda opresión y explotación podrá desarrollar plenamente sus posibilidades; donde los intereses colectivos prevalecerán sobre los particulares, el sentido comunitario sobre el individualismo, la honestidad sobre la corrupción. Una sociedad plenamente democrática en la que —como decía Marx— el trabajo dejará de ser exclusivamente un medio de vida para convertirse en la primera necesidad vital. Una sociedad donde —al fin— sea innecesaria cualquier coerción e incluso llegue a desaparecer el gobierno de los hombres para ser sustituido por la simple administración de las cosas.

Desde el planteamiento revolucionario englobador, hasta los territorios más concretos de la lucha por cambiar la Vida y cambiar la Historia, el PSUC ha buscado respuestas a necesidades profundamente sentidas por el conjunto social. Al salir definitivamente a la superficie sobre la trama urbana de la Barcelona de 1977, el año del definitivo derrumbamiento del fascismo en España, estamos en condicioines de contestar a quienes nos pregunten *qué queremos:*

EL PSUC, PARTIDO DE LOS TRABAJADORES

Desde su fundación, el PSUC ha sido el partido de los trabajadores porque la clase obrera es la más interesada en acabar con la explotación capitalista. Por esto, el PSUC ha luchado, lucha y luchará siempre por defender los derechos e intereses de los trabajadores.

Bajo el franquismo el PSUC ha contribuido a impulsar el movimiento de las Comisiones Obreras, que han agrupado, en toda España, a millones de trabajadores en la lucha por mejores salarios y condiciones de trabajo así como por sus derechos sindicales y políticos.

Hoy, el PSUC apoya la conversión de las CC.OO. en sindicatos de clase de base asambleista y funcionamiento democrático.

El PSUC defiende firmemente la idea de que un día no muy lejano los Sindicatos de CC.OO. podrán fusionarse con otras centrales como UGT, USO, CNT y crear una gran central sindical unitaria de todos los trabajadores.

Pero el PSUC no se limita a denunciar el sistema capitalista y a afirmar su caracter de partido de la clase obrera sino lucha cotidianamente por mejorar las condiciones de vida de los trabajadores, impulsando y desarrollando las reivindicaciones concretas de los mismos, en todos los terrenos.

En un momento de profunda crisis económica como el que atravesamos que repercute gravemente sobre los trabajadores, el PSUC considera imprescindible la exigencia de una política económica al servicio de los intereses del pueblo y que contenga las siguientes medidas:

- Establecimiento de un salario base que asegure la satisfacción de las necesidades familiares, de acuerdo con el nivel general de vida del país.
- Escala móvil de salarios, con revisiones periódicas determinada con la participación de los trabajadores.
- Fijación, también con participación de los trabajadores de la duración de la semana laboral y del régimen de vacaciones.
- Lucha contra el paro por medio del aumento planificado de la producción, la reducción generalizada del horario de trabajo.
- Derecho a la formación permanente remunerada de los trabajadores, dentro de los horarios laborales.
- Sistema de seguridad social que garantice las prestaciones familiares, el subsidio de paro y las pensiones de vejez e invalidez a un nivel suficiente.

LA IDENTIDAD DE CATALUNYA

Es objetivo fundamental del PSUC el establecimiento de la plena identidad catalana. Pero el partido no se limita a reivindicar una «identidad tradicional» a conseguir por el restablecimiento de las instituciones históricas. El partido ha luchado, lucha y luchará por el restablecimiento del estatuto del 32 y por la Generalitat, pero también porque la herencia de la memoria histórica de Catalunya se funda con la identidad catalana fundamental de hoy, en carnada determinantemente en las clases populares. Recueperar la memoria histórica de Catalunya nos lleva a la comprobación de que siempre fueron las clases populares las que lucharon hasta el final por la identidad nacional.

El PSUC es el partido de las clases populares de Catalunya, asimila y reivindica su pasado y entiende la «disciplina catalana» como la lucha de todos los que viven y trabajan en Catalunya para conseguir el objetivo del socialismo en libertad en una nación catalana coparticipante de un estado federal español. El PSUC es muy consciente de su gran responsabilidad como partido mavoritariamente integrado por clase obrera y en gran medida por clase obrera inmigrante. El PSUC ha sido, es y será el mejor instrumento disuasorio contra toda tentación de «lerrouxismo». Nuestro partido aporta día a dia «nuevos catalanes» que trabajan y luchan en Catalunva, por Catalunya sin que tengan por qué abjurar de la lengua materna.

UNA MUJER LIBRE PARA UNA SOCIEDAD NUEVA

Las mujeres del PSUC asumimos la lucha por una mujer libre en una sociedad nueva. Durante cuarenta años hemos sufrido, al igual que los hombres, la carencia de libertades y derechos propios de los ciudadanos de un Estado democrático. Pero además se nos ha aplicado otra represión discriminatoria por nuestra genérica condición de mujeres: la legislación franquista nos ha convertido en perdedoras tanto en las relaciones matrimoniales, como en las laborales y mercantiles.

En el marco de la lucha por la democracia y por la consecución para Catalunya del Estatut d'Autonomia, el PSUC exige la derogación de las leyes que discriminan a la mujer y la recuperación de los derechos que las mujeres catalanas tenían en 1936:

- Igualdad de los cónyuges dentro del matrimonio
- Igualdad de todos los hijos nacidos tanto dentro como fuera del matrimonio
- Derecho al divorcio, a petición de los dos cónyuges o de uno de ellos
- Reforma eugénica del aborto.

UNA EDUCACION PARA LA DEMOCRACIA

Los comunistas concebimos la educación como un servicio público fundamental, del que debe responsabilizarse el Estado o bien directamente o a través de organismos locales, regionales o nacionales. Es tarea urgente la transformación del sistema educativo actual en el que coexisten los peores usos y abusos de la organización fascista y clasista de la educación: fascista por lo que representa; clasista por lo que trata de reproducir: el modelo de explotación social fomentando una educación para ricos y otra para pobres. Sabemos que sólo el socialismo tiene repuestas suficientes para las necesidades educativas de una sociedad, pero también creemos que los avances democráticos por conseguir significarán imprescindibles pasos hacia el objetivo final.

Propugnamos la escuela pública y gratuita, la gestión democrática de y en esas escuelas, el carácter nacional catalán de las instituciones pedagógicas, la sindicación unitaria de los enseñantes.

SALVAR BARCELONA, SALVAR CATALUNYA

Con la impunidad conseguida bajo el franquismo, los especuladores han puesto en peligro el patrimonio fundamental de los catalanes: la tierra. El suelo urbano y la naturaleza libre son asaltados a mansalva y las principales víctimas de ese expolio han sido las clases populares obligadas a vivir en una ciudad inhabitable, en un país progresivamente deteriorado por el más desordenado de los desarrollos. Salvar Barcelona, salvar Catalunya es un objetivo político fundamental del PSUC. Frenar el desarrollo desordenado de una Barcelona abocada a la perspectiva de ciudad monstruo y racionalizar el territorio de Catalunya para que sea posible el crecimiento industrial, la racionalización agraria, el simple disfrute de la naturaleza libre de las excavadoras de urbanizaciones fraudulentas. Estos objetivos pasan por unas conquistas políticas:

- La elección de ayuntamientos democráticos al servicio del pueblo y no de los grupos de presión caciquiles.
- El robustecimiento del papel representativo y vigilante de las asociaciones de vecinos.
- La salvaguarda del patrimonio natural, artístico, histórico, cultural o de valores y significación sociales.
- Asegurar el protagonismo del sector público y una gran descentralización y democratización de los organismos políticos locales y comarcales.

EL DERECHO A LA SALUD

El franquismo ha practicado primordialmente una política sanitaria basada en la demagogia de los grandes centros, cuyo único objeto ha sido el de ocultar la malversación de los fondos de una Seguridad Social burocratizada, la corrupción administrativa y la incompetencia técnica.

La superación y reforma del sistema actual, pasa necesariamente por la previa conquista de las libertades democráticas. Sólo en el marco de un profundo cambio democrático, será posible iniciar el desarrollo de una política sanitaria que tenga como fundamento base la promoción de la salud de toda la comunidad.

El PSUC considera una necesidad imperiosa la creación del SERVICIO NACIONAL DE LA SALUD:

- Unico. Debe absorber e integrar todos los servicios curativos existentes en la actualidad.
- Público. El Estado es quien debe garantizar todos los ciudadanos el ejercicio del derecho a la salud.
- Gratuito. La financiación de los servicios sanitarios deberá correr a cargo del presupuesto público.
- Descentralizado. Para asegurar que la oferta sanitaria sea igual para todos y se imparta allí donde vive y trabaja la población.
- Gestionado democráticamente. Interviviendo en la gestión los profesionales de la sanidad, los usuarios y la Administración.

Viene de la portada

Nuestra fuerza se ha acumulado en cantidad y en calidad a lo largo de cuarenta años de lucha por el socialismo, la democracia y Catalunya. Sobre el sacrificio de miles de camaradas anónimos se construyó el edificio del PSUC actual representado por dirigentes políticos como el Secretario General, Gregorio López Raimundo, un aragonés que ha luchado toda su vida por una Catalunya libre y socialista. Políticos «históricos» por distintos motivos como Vidiella, Ardiaca, Núñez, Solé Barberá, Serradell (Román); dirigentes obreros y sindicales como Cipriano García, López Bulla, Juan Ramos, Paco Frutos. Josep M. Rodríguez; profesores e intelectuales como Solé i Turá, Alfonso Carlos Comín, Manuel Sacristán, Joaquim Sempere, Rafel Ribó; escritores y artistas como Teresa Pamies, Montserrat Roig, Vázquez Montalbán, Guinovart, M.ª Josep Arenós, A. Luchetti; combatientes y dirigentes políticos como Gutiérrez Díaz, Xavier Folch, M.ª Dolores Calvet, Jordi Conill, Carles Causa, Vicens Ligüerre, Isidor Boix; dirigentes de técnicos y profesionales como Joaquim Boix, Miguel Angel Abad, Ramón Espasa, Eulalia Vintró ... son nombres que hemos escogido entre otros posibles para enseñar rostros, dar nombres y apellidos de comunistas catalanes que salen a la luz pública para descubrir a su pueblo que han convivido junto a ellos durante años, compartiendo los mismos deseos y las mismas realidades.

Catalanes viejos y catalanes nuevos, apellidos terminados en elle o terminados en zeta, hombres y mujeres, jóves de 1930 como Vidiella, jóvenes de 1940 como López Raimundo, jóvenes de 1950 como Miguel Núñez, jóvenes de 1960 como Octavi Pallisa, Jóvenes de 1970 como Josep M.ª Riera, el PSUC es nuestra historia, hizo historia, y reclama la ayuda de todos los catalanes para seguir haciéndola en pos del socialismo y de la libertad.

Quién nos paga

La dictadura franquista no se ha contentado con la persecución y encarcelamiento de los comunistas sino que ha lanzado contra nosotros las más odiosas calumnias. Una de ellas ha consistido en hacer creer a la gente que nuestro partido disponía de enormes sumas de dinero recibidas del extranjero —el famoso oro de Moscú— con las cuales mantenía a cuerpo de rey a un gran número de «agitadores profesionales».

Todo esto es falso. Nuestro partido se mantiene exclusivamente con las aportaciones económicas de sus militantes y simpatizantes y no recibe ni un céntimo de ninguna potencia extranjera. Al ingresar en el partido, todos los militantes están obligados por los estatutos a pagar cada mes una cuota que acostumbra a oscilar entre las 100 y las 500 pesetas. Cuando un camarada está parado cotiza una cuota simbólica.

El periódico del Partido, TREBALL (ahora semanal) se vende al precio de 10 pesetas. Otras formas de recoger dinero son las fiestas, rifas, venta de objetos, etc... y otras actividades que las organizaciones del partido realizan con motivo de campañas especiales, ayuda, etc...

Las secciones del Partido retienen una parte del dinero que recogen, para sufragar sus gastos y el resto pasa a la caja del Comité Central con el objeto de hacer frente a los gastos generales del Partido.

Algunos camaradas que ocupan cargos de gran responsabilidad y por tanto no pueden ejercer normalmente una profesión, dedican todo su tiempo a la actividad del partido y por ello reciben del mismo un salario de 20.000 pesetas al mes.

Esta es la única verdad acerca de las finanzas del Partido. A pesar de las fabulosas noticias que a este respecto los medios de difusión franquistas —TVE incluida— han repetido una y otra vez hasta hace muy poco tiempo.

Dónde estamos

El mito de la «Cruzada» de Franco contra el comunismo, convirtió a los comunistas españoles en el blanco predilecto de la represión fascista. La continuidad de una lucha sin concesiones contra el fascismo nos obligó a mantener una rigurosa clandestinidad que dio sus frutos: el PSUC fue a la vez un partido de cuadros activos que crecía inexorablemente hasta convertirse en partido de masas. No hay otro misterio. A los comunistas no nos gusta la oscuridad, sino la luz del día. Si escogimos el sigilo y la noche fue para combatir y sobrevivir. Ni fantasmas, ni seres invisibles, aprovechamos la menor ocasión para salir a la superficie y enseñar quiénes somos, dónde estamos y qué queremos. Podemos explicar como funciona el partido en Barcelona.

En Cada barrio existe una SECCION del Partido donde están inscritos todos los afiliados que viven o trabajan en aquel barrio. Periódicamente se reune el PLENO de la sección al que tienen que asistir todos los militantes. En este pleno se deciden las próximas actividades del Partido y se elige el Comité de la sección.

Los comités de sección están formados por los camaradas con más experiencia en el trabajo político y también aquellos que han conseguido una mayor autoridad y prestigio entre el pueblo.

Actualmente, las organizaciones de base del partido son las agrupaciones. El PSUC crea agrupaciones en todas las grandes empresas. En aquellos lugares en que las empresas son pequeñas, las agrupaciones están formadas por militantes de varios centros de trabajo de un mismo barrio. Cada agrupación se reune regularmente cada quince días y elige entre sus miembros el Comité de Agrupación. El conjunto de agrupaciones de un barrio forma la sección del partido.

En Barcelona hay en estos momentos cerca de sesenta secciones del Partido, agrupadas en ocho Federaciones. Existe también una Federación Universitaria. Los responsables de estas Federaciones, junto con otros camaradas, dirigentes del movimiento obrero y de otros movimientos de masas, forman el Comité de Barcelona.

El responsable del Comité de Barcelona es el camarada Jordi Conil, miembro a su vez del Comité Ejecutivo del PSUC.

La política general del partido así como su programa y sus estatutos deben ser aprobados por el CONGRESO del Partido. El Congreso elige de entre los delegados el Comité Central y éste el Comité Ejecutivo.

FEDERACIONES DEL PARTIDO EN BARCELONA Y SUS RESPONSABLES POLITICOS

Federación Centro: Eugeni Forradellas
Federación Sur: Joan Antón González
Federación Oeste: Salvador Figueras
Federación Este: Antonio Albes
Federación Sant Andreu: F. Sancho.
Federación 9 Barrios: En proceso elección
Federación Besós: Ricard Boix
Fedración Norte: Jaume Barluenga
Federación Universitaria: C. González.

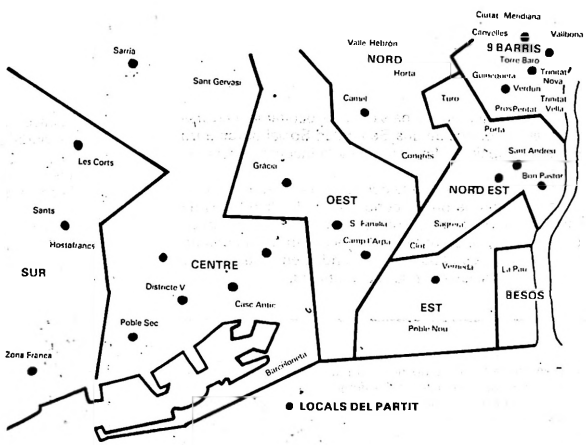

El PSUC lucha por la libertad y el socialismo
UNETE A NUESTRA LUCHA

SETMANA DEL PSUC A BARCELONA

ESPECIAL

treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Gener 1977

Preu 10 pessetes

LA SETMANA DEL PSUC A BARCELONA

Durant aquesta setmana, els comunistes de Barcelona, de totes les seccions territorials, sortirem al carrer, organitzarem mítings i conferències, repartirem la nostra propaganda, visitarem les cases i realitzarem tota mena d'actes que ens permetin d'ampliar i aprofundir les nostres relacions amb el poble de Barcelona.

Durant aquests dies ens hem proposat:

- Popularitzar el nostre programa polític així com les propostes concretes del PSUC en els terrenys sindical, municipal, de l'ensenyament, de la sanitat, etc.
- Presentar públicament els nostres dirigents i militants a les empreses i als barris.
- Invitar els treballadors i veïns a visitar els nostres locals i a discutir amb nosaltres els problemes que ens afecten.
- Fer conèixer i difondre la premsa del partit.
- Recaptar ajuda econòmica per a l'enfortiment del PSUC.
- Invitar tots aquells que senten la necessitat de lluitar per la democràcia i el socialisme a ingressar a les nostres files.

Aquesta «SETMANA DEL PARTIT» és una passa més de la nostra política d'actuar decididament a la llum pública fins i tot abans d'haver estat legalitzats i se situa dins la perspectiva de la campanya electoral a la qual el PSUC —en la reunió recent del Comitè Central— ha decidit llençar-se obertament com a manera idònia de reafirmar la seva presència i conquerir plenament la democràcia.

La «SETMANA DEL PARTIT» ha d'inscriure's dins la lluita política del moment, l'objectiu fonamental de la qual es la consecució de les set condicions fixades per l'oposició i que a Catalunya es concreta en la triple exigència de «LLIBERTAT, AMNISTIA I ESTATUT D'AUTONOMIA».

D'altra banda, aquesta «SETMANA DEL PSUC A BARCELONA» s'haurà de convertir en un instrument eficaç de mobilització del partit amb vista a la celebració de la Conferència del PSUC de Barcelona, prevista per al mes de febrer proper, així com per l'inici d'un ampli debat públic del nostre projecte de Programa i dels treballs preparatoris del nostre IV CONGRES.

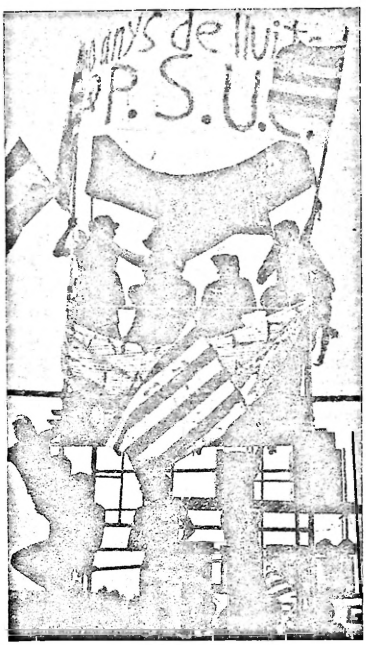

Qui som?

Què volem?

On som?

Qui ens paga?

Qui som

Som comunistes, catalans, treballadors o professionals de la cultura, de carn i ossos. El franquisme ens volia retratar com si fóssim agents de Moscou, llençats en paracaigudes cada nit sobre la plaça de Catalunya. Volia que els altres ciutadans ens temessin com a un poder ocult i estrany. El fracàs de la seva obstinació és ben evident. Trenta-set anys de repressió no han pogut evitar que els comunistes catalans constuïssin un partit de masses, capaç d'incidir a tots els nivells i instàncies de la vida comunitària.

Partit de govern durant la guerra, de resistència armada, de combat polític, el PSUC va desenvolupar amb afany una política d'unitat democràtica per tal d'aïllar el franquisme.

Els resultats a Catalunya són evidents. Les forces franquistes es canvien de camisa sense escrúpols i solament les forces democràtiques ofereixen al poble una alternativa progressiva. Aconseguir-ho no ha estat una tasca exclusiva del PSUC. Reconeixem l'esforç d'altres forces socialistes, sindicalistes, lliberals, nacionalistes.

Tampoc no ho han aconseguit un grapat de *revolucionaris professionals,* aïllats del context de la població: avui, el PSUC està a les fàbriques, al camp, a les comarques, en el moviment popular, entre els professionals i tècnics, entre els ensenyants i els estudiants, envigorit pel puixant moviment de joves, assimilat i assimilant la irreversible reivindicació de les dones. *(Passa a la pàg. 3.*)*

Que volem

Com a partit comunista, el PSUC aspira a la transformació revolucionària de la societat, a la liquidació del sistema capitalista i a la implantació del socialisme, el desenvolupament màxim del qual conduirà a un sistema social —que anomenem comunisme— on l'home, lliure de qualsevol opressió i explotació podrà desenvolupar plenament les seves possibilitats, on els interessos col·lectius prevaldran sobre els particulars, el sentit comunitari sobre l'individualisme, l'honestedat sobre la corrupció. Una societat plenament democràtica en la qual —com deia Marx— el treball deixarà de ser exclusivament un mitjà de vida per convertir-se en la primera necessitat vital. Una societat on —a la fi— serà innecessària qualsevol coerció i fins i tot arribarà a desapareèixer el govern dels homes per ser substituït per la simple administració de les coses.

Des del plantejament revolucionari globalitzador, fins als territoris més concrets de la lluita per canviar la Vida i canviar la Història, el PSUC ha cercat respostes a necessitats intensament sentides pel conjunt social. En el moment de sortir definitivament a la superficie sobre la trama urbana de la Barcelona de 1977, l'any de l'enderrocament definitiu del feixisme a Espanya, estem en condicions de contestar a qui ens pregunti *què volem:*

EL PSUC, PARTIT DELS TREBALLADORS

Desde de la seva fundació, el PSUC ha sigut el partit dels treballadors, perquè la classe obrera és la més interessada en acabar amb l'explotació capitalista. Es per això que el PSUC ha lluitat, lluita i lluitarà sempre per defensar els drets i els interessos dels treballadors.

Sota el franquisme, el PSUC ha contribuït a impulsar el moviment de les Comissions Obreres, les quals han agrupat, en tot Espanya, a milions de treballadors en la seva lluita per millors salaris i millors condicions de treball, així com pels seus drets sindicals i politics.

El PSUC recolza, avui, la conversió de les CC.OO. en sindicats de classe, de base assembleària i funcionament democràtic.

El PSUC defensa fermament la idea que un dia no molt llunyà els Sindicats de CC.OO. podran fusionar-se amb d'altres centrals, como UGT, USO i CNT i crear una gran central sindical unitària de tots els treballadors.

Però el PSUC no es limita a denunciar el sistema capitalista i a afirmar el seu caràcter de partit de la classe obrera sinó que lluita quotidianament per a millorar les condicions de vida dels treballadors, impulsant i desarrotllant les seves reivindicacions concretes, en tots els terrenys.

En un momento de profonda crisi econòmica com el que travessem que repercuteix greument sobre els treballadors, el PSUC considera imprescindible l'exigència d'una política econòmica al servei dels interessos del poble i que contingui les següents mesures:

- Establiment d'un salari de base que asseguri la satisfacció de les necessitats familiars d'acord amb el nivell de vida general del país.
- Escala mòbil dels salaris, amb revisions periòdiques determinades amb la participació dels representats dels treballadors
- Fixació, també amb participació dels treballadors, de la durada de la setmana laboral i del règim de vacances.
- Lluita contra l'atur a través de l'augment planificat de la producció, i la reducció generalitzada de l'horari de treball.
- Dret a la formació permanent remunerada dels treballadros, dins els horaris laborals.
- Sistema de seguretat social que garanteixi les prestacions familiars, el subsidi d'atur i les pensions de vellesa i d'invalidesa en un nivell suficient.

LA IDENTITAT DE CATALUNYA

L'establiment de la plena identitat catalana és un objectiu del PSUC. Però el partit no es limita a reivindicar una «identitat tradicional» a assolir pel restabliment de les institucions històriques. El partit ha lluitat, lluita i lluitarà per l'Estatut i per la Generalitat, però també perquè l'herència de la memòria històrica de Catalunya es fongui amb la identitat catalana fonamental d'avui, encarnada d'una manera determinant en les classes populars. Recuperar la memòria històrica de Catalunya ens duu a la comprovació que sempre foren les classes populars les que van lluitar fins a la fi per la identitat nacional. El PSUC és el partit de les classes populars de Catalunya, assimila i reivindica el seu passat i entén la «disciplina catalana» com la lluita de tots els que viuen i treballen a Catalunya per aconseguir l'objectiu del socialisme en llibertat en una nació catalana coparticipant d'un estat federal espanyol. El PSUC és molt conscient de la seva gran responsabilitat com a partit integrat majoritàriament per classe obrera i en gran mesura per classe obrera immigrada. El PSUC ha estat, és i serà el millor instrument dissuassori contra qualsevol temptació de «lerrouxisme». El nostre partit aporta de dia en dia «nous catalans» que treballen i lluiten a Catalunya, per Catalunya, sense que hagin d'abjurar de la seva llengua materna.

UNA DONA LLIURE PER A UNA SOCIETAT NOVA

Les dones del PSUC assumim la lluita per una dona lliure en una societat nova. Durant quaranta anys hem patit, igual que els homes, la manca de llibertats i drets propis dels ciutadans d'un Estat democràtic. Però a més a més se'ns ha aplicat una altra repressió discriminatòria per la nostra condició genèrica de dones: la legislació franquista ens ha convertit en perdedors, tant en les relacions matrimonials com en les laborals i mercantils.

En el marc de la lluita per la democràcia i la consecució per a Catalunya del Estatut d'Autonomia, el PSUC exigeix la derogació de les lleis que discriminen la dona i la recuperació dels drets que les dones catalanes tenien el 1936:

- Igualtat dels cònjuges dins el matrimoni.
- Igualtat de tots els fills nascuts tant dins com fora del matrimoni.
- Dret al divorci, a petició dels dos cònjuges o d'un d'ells.
- Reforma eugènica de l'avortament.

UNA EDUCACIO PER LA DEMOCRACIA

Els comunistes concebim l'educació com un servei públic fonamental, del qual s'ha de responsabilitzar l'estat, o bé directament, o bé a través d'organismes locals, regionals o nacionals. Una tasca urgent és la transformació del sistema educatiu actual, en el qual coexisteixen els pitjors usos i abusos de l'organització feixista i classista de l'educació: feixista per repressiva, classista perquè intenta reproduir el model d'explotació social fomentant una educació per a rics i una altra per a pobres. Sabem que només el socialisme té respostes suficients per les necessitats educatives d'una societat, però també creiem que els avenços democràtiques que s'han d'aconseguir significaran passes imprescindibles cap a l'objectiu final. Propugnem:

- L'escola pública i gratuïta.
- La gestió democràtica en el si d'aquestes escoles.
- El caràcter nacional català de les institucions pedagògiques.
- La sindicació unitària dels ensenyants.

SALVAR BARCELONA, SALVAR CATALUNYA

Amb la impunitat aconseguida sota el franquisme, els especuladors han posat en perill el patrimoni fonamental dels catalans: la terra. El sòl urbà i la natura lliure són assaltats a mansalva i les principals víctimes d'aquesta espoliació són les classes populars, obligades a viure en una ciutat inhabitable, en un país progressivament deteriorat pel desenvolupament més desordenat. Salvar Barcelona, salvar Catalunya és un objectiu polític fonamental del PSUC. Frenar el desenvolupament desordenat d'una Barcelona abocada a la perspectiva de ciutat monstre i racionalitzar el territori de Catalunya per tal que sigui possible el creixement industrial, la racionalització agrària, el simple gaudiment de la natura lliure de les excavadores d'urbanitzacions fraudulentes. Aquests objectius passen per unes conquestes polítiques.

- L'elecció d'ajuntaments democràtics al servei del poble i no dels grups de pressió caciquils.
- L'enfortiment del paper representatiu i vigilant de les associacions de veïns.
- La salvaguarda del patrimoni natural, artístic, històric, cultural o de valors i significació socials.
- Assegurar el protagonisme del sector públic i una gran descentralització dels organismes polítics, locals i comarcals.

EL DRET A LA SALUT

El franquisme ha practicat primordialment una política sanitària basada en la demagògia dels grans centres, l'únic objectiu dels quals ha estat d'ocultar la malversació dels fons d'una Seguretat Social burocratitzada, la corrupció administrativa i la incompetència tècnica.

La superació i la reforma del sistema actual passa necessàriament per la prèvia conquista de les llibertats democràtiques. Solament en el marc d'un canvi democràtic profund serà possible d'iniciar el desenvolupament d'una política sanitària que tingui com a fonament bàsic la promoció de la salut de tota la comunitat.

El PSUC considera una necessitat imperiosa la creació del SERVEI NACIONAL DE LA SALUT:

- Unic. Haurà d'absorbir i integrar tots els serveis curatius existents actualment.
- Públic. L'Estat es qui ha de garantir a tots els ciutadans l'exercici del dret a la salut.
- Descentralitzat. Per assegurar que la oferta sanitària serà igual per a tothom i serà impartida allà on viu i treballa la població.
- Gratuït. El finançament dels serveis sanitaris haurà d'estar a càrrec del pressupost públic.
- Gestionat democràticament. Participant en la gestió els professionals de la sanitat, els usuaris i l'Administració.

(Ve de la portada)

La nostra força s'ha acumulat en quantitat i en qualitat durant quaranta anys de lluita pel socialisme, la democràcia i Catalunya. Sobre el sacrifici de milers de companys anònims s'ha construït l'edifici del PSUC actual, representat per dirigents polítics com el Secretari General, Gregori López Raimundo, un aragonès que ha lluitat tota la seva vida per una Catalunya lliure i socialista. Polítics «històrics» per distints motius com Vidiella, Ardiaca, Núñez, Solé Barberà, Serradell (Roman); dirigents obrers i sindicals com Cebrià García, López Bulla, Joan Ramos, Paco Frutos, Josep M. Rodríguez; professors i intel·lectuals com Solé-Tura, Alfons C. Comín, Manuel Sacristán, Joaquim Sempere, Rafael Ribó; escriptors i artistes com Teresa Pàmies, Montserrat Roig, Vázquez Montalbán, Guinovart, M.ª Josep Arenós, Alfred Lucchetti; combatents i dirigents polítics com Gutiérrez Díaz, Xavier Folch, M.ª Dolors Calvet, Jordi Conill, Carles Causa, Viçens Ligüerre, Isidor Boix; dirigents de tècnics i professionals com Joaquim Boix, Miquel Angel Abad, Ramon Espasa, Eulàlia Vintró... són noms que hem escollit entre d'altres possibles per mostrar cares, donar noms i cognoms de comunistes catalans que sorten a la llum pública per descobrir al seu poble que han conviscut prop d'ells durante anys, tot compartint els mateixos desigs i les mateixes realitats.

Catalans vells i catalans nous, cognoms acabats en *«ell»* o acabats en zeta, homes i dones, joves de 1930 com Vidiella, joves de 1940 com López Raimundo, joves de 1950 com Miquel Núñez, joves de 1960 com Octavi Pellisa, joves de 1970 com Josep Maria Riera, el PSUC és la nostra història, ha fet història i reclama l'ajuda de tots els catalans per continuar fentne, cap al socialisme i la llibertat.

Qui ens paga

La dictadura franquista no s'ha limitat a perseguir i a empresonar els comunistes, sinó que ens ha llençat les calúmnies més odioses. Una d'elles consistia en fer creure a la gent que el nostre partit disposava d'enormes sumes de diners rebuts de l'estranger —el famós or de Moscú— i amb els quals mantenia un gran nombre «d'*agitadors professionals*» a cor què vols.

Tot plegat és fals. El nostre partit es manté únicament amb les aportacions econòmiques dels seus militants i simpatitzants i no rep ni un cèntim de cap potència estrangera. Cada company que ingressa en el partit està obligat pels estatuts a pagar cada mes una quota que acostuma a oscil·lar entre les 100 i les 150 pessetes. (Quan un militant està aturat, paga una quota simbòlica).

El periòdic del partit, TREBALL (actualment setmanal) es ven al preu de 10 pessetes. D'altres maneres de recollir diners són les festes, rifes, vendes d'objectes i d'altres activitats que les organitzacions del partit realitzan amb motiu de campanyes especials, ajut, etc.

Les seccions del partit es queden una part deis diners que recullen per a les seves despeses i la resta passa a la caixa del Comité Central per tal de cobrir les despeses generals del partit.

Alguns companys que exerceixen responsabilitats importants i que per tant no poden treballar normalment, dediquen tot el seu temps a l'activitat del partit. Aquests camarades reben del partit un salari que actualment és de 20.000 pessetes al mes.

Aquesta es la sola veritat en relació a les finances del Partit. Malgrat les extraordinàries noticies que els mitjants de difusió franquestes —TVE inclosa— han repetit una i altra vegada fins fa molt poc temps.

On som

El mite de la «Cruzada» de Franco contra el comunisme va convertir els comunistes espanyols en l'objecte predilecte de la repressió feixista. La continuïtat d'una lluita sense concessions contra el feixisme ens va obligar a mantenir una clandestinitat rigorosa que va donar el seu fruit: el PSUC ha estat un partit de quadres actius que creixia inexorablement fins a convertir-se en un partit de masses. No hi ha cap més misteri. Als comunistes no ens agrada l'obscuritat, sinó la llum del dia. Si vàrem escollir el secret i la nit fou per combatre i sobreviure. Ni fantasmes, ni éssers invisibles, aprofitem la primera ocasió per sortir a la superfície i explicar qui sim, on som i què volem. Podem explicar com funciona el partit a Barcelona...

A cada barri hi ha una SECCIO del partit en la qual estan inscrits tots els afiliats que hi viuen o que hi treballen. Periòdicament es reuneix el PLE de la secció, al qual han d'assistir tots els militans. En aquests plens es decideixen les activitats que el partit ha d'emprendre i és elegit el comitè de secció.

Els comitès del Partit estan formats pels camarades amb més experiència en el treball polític i també per aquells que han aconseguit més autoritat i més prestigi davant del poble.

Actualment, les organitzacions de base del partit són les agrupacions. El PSUC crea agrupacions en totes les grans empreses. En aquells llocs on les empreses són petites, les agrupacions estan formades pels militants de distints centres de treball d'una mateixa barriada. Cada agrupació es reuneix amb regularitat —cada quinze dies— i elegeix entre els seus membres un comitè d'agrupació. El conjunt d'agrupacions d'un barri forma la secció del partit.

A Barcelona hi ha gairebé seixanta seccions, les quals estan agrupades en 8 Federacions. Hi ha també la Federació Universitària.

Els responsables d'aquestes federacions, junt amb d'altres camarades dirigents del moviment obrer i d'altres moviments de masses, formen el Comitè de Barcelona.

El responsable del Comitè de Barcelona és el camarada Jordi Conill, el qual és alhora membre del Comitè Executiu del PSUC.

La política general del partit, així com el seu programa i els seus estatuts, han de ser aprovats en el Congrés del partit. El Congrés elegeix entre els delegats el Comitè Central, i aquest, el Comitè executiu.

FEDERACIONS DEL PARTIT A BARCELONA Y ALS SEUS RESPONSABLES POLITICS

Federació Centre: Eugeni Forradellas
Federació Sud: Joan Antón González
Federació Oest: Salvador Figueras
Federació Est: Antonio Albes
Federació Sant Andreu: F. Sancho
Federació 9 Barris: En procés d'elecció
Federació Besós: Ricard Boix
Federació Nord: Jaume Barluenga
Federació Universitària: C. González

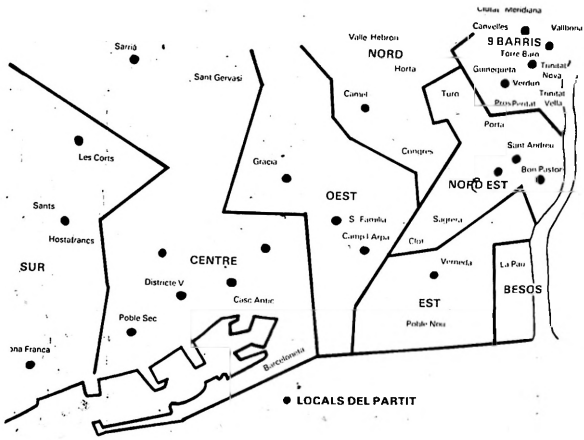

El PSUC lluita per la llibertat i el socialisme
UNEIX-TE A LA NOSTRA LLUITA